

MERCEDES RON

PĂCATUL NOSTRU

CULPABLES #3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Prolog

Având în vedere că mă despărțisem de Nick cu mai bine de un an în urmă, nu puteam să nu mă întreb de ce plângeam acum de parcă relația noastră tocmai s-ar fi încheiat. La un moment dat am fost nevoită să ies de pe șosea, să opresc motorul și să mă țin strâns de volan ca să pot da frâu liber lacrimilor fără riscul de a face un accident.

Am plâns pentru ceea ce fuseserăm, am plâns pentru ceea ce am fi putut fi... am plâns pentru el, pentru că îl dezamăgisem, pentru că îi frânsesem inima, pentru că reușisem să-l fac să-și deschidă sufletul în fața iubirii pentru ca apoi să-i demonstrez că iubirea nu există, cel puțin nu fără suferință, și că suferința te poate marca pe viață. Am plâns pentru acea Noah care fusesem când eram cu el: acea Noah plină de viață, acea Noah care, în ciuda demonilor ei interiori, fusese în stare să iubească pe cineva cu toată ființa; îl iubisem mai mult decât pe oricine altcineva și acesta era un alt motiv pentru care plângeam. Când îl cunoști pe cel alături de care vrei să îți petreci tot restul vieții, nu mai există cale de întors. Mulți oameni nici măcar nu ajung să trăiască o astfel de senzație, cred că au găsit-o, dar se înșală. Eu știam că Nick era dragostea vieții mele, cel pe care îl doream drept tată al copiilor mei, cel pe care îl doream alături de mine la bine și la rău, la bucurii și la necazuri, până când moartea avea să ne oblige să ne despărțim.

Nick era acest om, era jumătatea mea, iar acum trebuia să învăț să trăiesc fără el.

PRIMA PARTE

Revederea

NOAH

Zece luni mai târziu...

Larma din aeroport era asurzitoare, oamenii mergeau de colo-colo agitați, trăgând după ei valizele, zorindu-și copiii, târând cărucioare. Am privit fix ecranul de deasupra mea, căutând numele următoarei mele destinații și ora exactă la care trebuia să mă îmbarc. Nu-mi făcea nicio plăcere să merg singură, nu-mi plăcuse niciodată să zbor cu avionul, dar nu aveam prea multe opțiuni: acum eram singură, eu și nimeni altcineva.

M-am uitat la ceas și am privit din nou ecranul. Aveam timp suficient, puteam să beau o cafea în terminal și să citesc puțin, cu siguranță asta m-ar fi liniștit. M-am îndreptat spre controlul de securitate; adevărul e că detestam să fiu pipăită când treceam prin detectorul de metale, mi se întâmpla întotdeauna pentru că mereu purtam ceva care declanșa alarma; poate că, așa cum mi se spusese odată, aveam o inimă de tinichea: așa se puteau explica neplăcerile prin care treceam când mergeam într-un loc în care erau detectoare.

Mi-am lăsat rucsacul pe banda rulantă, mi-am scos ceasul, brățările și pandantivul pe care îl purtam mereu la gât – chiar dacă ar fi trebuit să renunț deja la el – și le-am pus pe toate pe bandă, împreună cu telefonul mobil și cele câteva monede pe care le aveam în buzunar.

— Și pantofii, doamnă, mi-a spus tânărul agent de securitate pe un ton obosit.

L-am înțeles, meseria lui era exemplul perfect de activitate plictisitoare și monotonă, creierul îi intra probabil în stare de letargie făcând tot timpul același lucru și spunând tot timpul aceleași cuvinte. Mi-am pus tenișii Converse albi în tăviță și m-am bucurat în adâncul sufletului că nu-mi pusesem șosete cu model sau ceva de genul ăsta, m-aș fi simțit foarte stânjenită. În timp ce lucrurile mele începeau să înainteze pe bandă, am trecut prin detector și, evident... a început să sune.

— Veniți aici, vă rog, ridicați brațele și îndepărtați picioarele, mi-a poruncit, iar eu am oftat. Aveți vreun obiect metalic, ascuțit sau... ?

— Nu am nimic, mi se întâmplă de fiecare dată și nu înțeleg de ce, am răspuns, lăsându-l pe agent să mă pipăie de sus până jos. Probabil că e vreo plombă.

Tânărul a fost amuzat de răspunsul meu și brusc am simțit nevoia să își ia mâinile de pe mine.

Când s-a îndepărtat și m-a lăsat să plec, mi-am strâns lucrurile și m-am îndreptat direct spre magazinul *duty-free*. Revista *Hola*? Ciocolată Toblerone uriașă? Ei bine, de asta aveam nevoie. Cred că era singura parte plăcută a așteptării într-un aeroport. Mi-am cumpărat două, le-am pus în bagajul de mână și am început să caut poarta de îmbarcare. Aeroportul LAX¹ era mare, dar, din fericire, poarta mea nu era foarte departe. Am străbătut culoarul pe jumătate acoperit cu o mochetă pe care erau desenate semne și săgeți, am trecut pe lângă numeroase panouri care spuneau „La revedere” în zeci de limbi diferite și am ajuns la destinație. Încă nu era multă lume care aștepta, așa că am intrat fără probleme după ce am prezentat pașaportul și biletul. Odată intrată, m-am așezat, mi-am scos cartea și am început să mănânc Toblerone.

Lucrurile au mers destul de bine până când scrisoarea pe care o îndesasem între pagini mi-a căzut în poală, evocându-mi amintiri pe care jurasem să le uit și să le îngrop. Am simțit un nod în stomac când acele imagini mi-au revenit în minte, iar ziua mea liniștită a luat sfârșit.

¹ Aeroportul Internațional Los Angeles, unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume (n. red.).

Cu nouă luni înainte...

Vestea că Nicholas se pregătea să plece ajunsese la mine pe căi neașteptate. Nimeni nu dorise să-mi spună nimic despre el, iar motivul evident era că el dăduse probabil instrucțiuni foarte clare în acest sens. Nici măcar Jenna nu vorbea despre Nick, deși eu știam că îl văzuse de mai multe ori. Din îngrijorarea care se reflecta pe fața sa intuïam prin ce trecea când mergea cu Lion să îl vadă. Prietena mea se afla între ciocan și nicovală, iar acesta era încă unul dintre multele aspecte pe care trebuia să le adaug pe lista păcatelor mele.

Nu îl mai văzusem pe Nicholas, dar represaliile sale la adresa mea nu s-au lăsat așteptate. După numai două săptămâni de la despărțirea noastră am primit câteva cutii cu lucrurile mele și, când l-am văzut pe N într-o cușcă pentru animale, am avut un atac de anxietate care m-a făcut să zac în pat după ce mi-au secăt lacrimile. Bietul nostru pisoi acum era doar al meu... Am fost nevoită să-l las la mama în fosta mea casă, întrucât colega mea de apartament suferea de alergii. Mi-a fost greu să mă despart de el, dar n-am avut de ales.

Am numit acea perioadă din viața mea în care nu am făcut altceva decât să plâng întruna drept „perioada mea întunecată”, pentru că exact așa fusese: mă aflam într-un tunel negru lipsit de orice sursă de lumină, eram cufundată într-un întuneric total din care nu puteam ieși în ciuda luminii soarelui pe care o aducea fiecare nouă zi sau a luminii artificiale a unei lămpi de lângă patul meu; suferisem atacuri de panică aproape în fiecare zi, până când, în cele din urmă, o doctoriță m-a trimis direct la psihiatru.

La început nici nu am vrut să aud de psihologi, dar presupun că până la urmă m-a ajutat pentru că am început să mă trezesc dimineața și să fac lucrurile firești pe care le face orice om... până în acea seară, în seara în care am înțeles că, dacă Nick pleca, totul era pierdut, de data asta pentru totdeauna.

Am aflat vestea dintr-o simplă discuție pe care am auzit-o la cafeneaua din campus. Dumnezeuule, până și

studentele înfierbântate știau mai multe despre Nick decât știam eu în perioada aceea.

O fată vorbea despre iubitul meu, pardon, despre fostul meu iubit, și m-a informat fără să vrea că urma să plece la New York peste câteva zile.

În clipa aceea un impuls a pus stăpânire pe mine, m-a obligat să mă urc în mașină și m-a condus la apartamentul lui. Evitasem să mă gândesc la acel loc, la tot ce se întâmplase, dar nu puteam să-l las să plece, cel puțin nu fără să-l văd înainte, nu fără să vorbesc cu el. Ultima dată îl văzusem în seara în care ne-am despărțit.

Cu mâinile tremurânde și abia ținându-mă pe picioare, am intrat în blocul în care stătea Nick. Am luat liftul, am urcat până la apartamentul lui și m-am trezit în fața ușii.

Ce trebuia să-i spun? Ce aș fi putut face ca să mă ierte, ca să nu plece, ca să mă iubească din nou?

Am sunat la ușă simțindu-mă pe punctul de a leșina. Eram cuprinsă de teamă, nostalgie și tristețe și așa m-a găsit când a deschis ușa apartamentului.

La început am tăcut amândoi, mulțumindu-ne să ne privim. Nu se aștepta să mă vadă acolo; de fapt, aș fi băgat mâna în foc că planul lui fusese să plece fără să privească înapoi, să uite de mine și să se comporte ca și cum nu m-ar fi cunoscut niciodată, dar nu se gândise că eu nu aveam de gând să renunț atât de ușor.

Tensiunea era aproape palpabilă. Arăta incredibil, cu niște blugi de culoare închisă, un tricou alb și părul ușor ciufulit. De fapt, incredibil era prea puțin spus: el arăta așa întotdeauna, dar privirea aceea, lumina care apărea pe chipul său de fiecare dată când mă vedea se stinsese, nu mai exista acea magie care ne fermeca atunci când ne aflam unul în fața celuilalt.

Când l-am văzut atât de chipeș, atât de înalt, atât de al meu..., mi-am amintit ce pierdusem și asta a fost ca o pedeapsă.

— De ce ai venit? a întrebat, iar vocea lui dură și rece ca gheața m-a făcut să ies din starea de șoc.

— Eu..., am răspuns cu glasul întretăiat.

Ce i-aș fi putut spune? Ce aș fi putut face ca să-l determin să mă privească din nou ca pe lumina lui, speranța lui, viața lui?

Nu părea dispus nici măcar să mă asculte, pentru că a fost pe punctul de a-mi închide ușa în nas, iar în clipa aceea am luat o decizie: dacă trebuia să lupt, intenționez să lupt; nu aveam de gând să-l las să plece, nu puteam să-l pierd, pentru că fără el nu aș fi supraviețuit, mi-ar fi fost imposibil. Mă durea sufletul să-l văd în fața mea și să nu-i pot cere să mă îmbrățișeze, să-mi ostoiască durerea care mă măcina zi de zi. Am făcut un pas înainte și m-am strecurat în casă prin ușa întredeschisă, invadându-i spațiul personal.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat, venind după mine până în salon. Camera era de nerecunoscut: peste tot erau cutii închise, iar canapeaua și măsuța din salon erau acoperite cu cearșafuri albe. Mi-am amintit de momentele în care luam micul-dejun împreună, de sărutările furate pe canapea, de îmbrățișările noastre în timp ce ne uitam la vreun film, am evocat imaginea lui pregătindu-mi micul-dejun, a mea oftând de plăcere pe canapea în timp ce el mă săruta până îmi pierdeam răsuflarea...

Toate aceste momente dispăruseră. Nu mai rămăsese nimic.

În clipa aceea lacrimile au început să-mi curgă pe obraji și, fără să le pot opri, m-am întors spre el.

— Nu poți să pleci, am rostit cu glasul frânt; nu putea să mă părăsească.

— Pleacă, Noah, n-am de gând să fac asta, mi-a răspuns, stând pe loc și încleștându-și cu putere maxilarul.

Tonul său m-a făcut să tresar și să dau frâu liber lacrimilor. Nu... la naiba, nu, nu aveam de gând să plec, cel puțin nu fără el.

— Nick, te rog, nu pot să te pierd, l-am implorat cu amărăciune în glas. Cuvintele mele nu aveau nimic deosebit, dar erau sincere, extrem de sincere, nu aș fi putut supraviețui fără el.

Respirația lui Nicholas era tot mai agitată, mă temeam să nu pun prea multă presiune asupra lui, dar, dacă tot intrasem în gura lupului, măcar să merg până la capăt.

— Pleacă.

Ordinul lui era clar și concis, dar eu eram expertă în a-i ignora solicitările, mereu făcusem asta... nu aveam de gând să mă schimb acum.

— Nu ți-e dor de mine? l-am întrebat, iar vocea mi s-a frânt în mijlocul întrebării. M-am uitat în jur, apoi din nou la el. Pentru că eu abia mai pot să respir... abia mă pot trezi dimineata; mă duc la culcare cu gândul la tine, mă trezesc cu gândul la tine, plâng după tine...

Mi-am șters lacrimile cu un gest rapid, iar Nicholas a făcut un pas în față, nu cu intenția de a mă liniști, dimpotrivă. M-a înșfăcat strâns de brațe. Prea strâns.

— Și ce crezi că fac eu?! a spus el furios. M-ai distrus, fir-ar să fie!

Să-i simt mâinile pe pielea mea, oricât de urât ar fi fost gestul său, a fost suficient pentru a-mi da putere. Îmi lipsise atât de mult atingerea sa, încât am perceput-o ca pe o infuzie de adrenalină ce mi-a cuprins toată ființa.

— Îmi pare rău, m-am scuzat lăsând capul în jos, pentru că una era ceea ce simțeam și cu totul altceva era să suport ura care țâșnea din frumoșii lui ochi albaștri. Am făcut o greșală, o greșală imensă și de neiertat, dar nu poți să lași ca asta să ne distrugă relația.

Am ridicat privirea. De data asta aveam nevoie să mă creadă, să vadă în ochii mei că vorbeam din inimă.

— Nu voi iubi niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Cuvintele mele au părut să-l ardă, pentru că și-a luat mâinile de pe mine, s-a întors, s-a prins cu mâinile de păr și s-a uitat din nou la mine. Părea scos din minți, părea să ducă cea mai grea bătălie din viața lui.

Tăcerea s-a așternut între noi.

— Cum ai putut să faci asta? m-a întrebat câteva secunde mai târziu, iar inima mi s-a frânt din nou când l-am auzit rostind ultimul cuvânt cu glasul tremurând.

Am pășit ezitând. El suferea din cauza mea și nu voiam decât să mă strângă în brațe, să mă îmbrățișeze din nou, să-mi spună că totul avea să fie bine.

— Nici măcar nu-mi amintesc... am recunoscut cu durere în glas.

Era adevărat, nu-mi aminteam, mintea mea refuza să-și amintească; de fapt, în noaptea aceea, în acea fatidică noapte, eram atât de distrusă la gândul că el făcuse exact același lucru, încât nu fusesem în stare să opresc cursul evenimentelor, le lăsasem să se desfășoare; în acel moment al vieții mele eram atât de distrusă încât pur și simplu nu mai aveam niciun control asupra trupului și sufletului meu.

— Nu-mi amintesc nimic din ceea ce nu are legătură cu tine. Nick, trebuie să mă ierți, am nevoie să mă privești așa cum o făceai înainte.

Glasul a început să mi se frângă fără să vreau, mă durea atât de tare să-l văd în fața mea și să-l simt atât de departe...

— Spune-mi ce pot să fac ca să mă ierți...

S-a uitat la mine neîncrezător, de parcă i-aș fi cerut ceva imposibil, de parcă mi-ar fi ieșit din gură doar cuvinte incoerente și ridicele.

Într-adevăr, m-am simțit ridicolă; eu aș fi putut oare să iert pe cineva care m-a înșelat? L-aș fi putut ierta pe Nick dacă m-ar fi înșelat?

Am simțit o durere profundă în piept și a fost suficient pentru a afla răspunsul... Nu, evident că nu, doar gândul ăsta mă făcea să vreau să-mi smulg părul din cap pentru a șterge imaginea lui Nick în brațele altei femei.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei și am înțeles că totul era inutil. Am rămas tăcuți câteva clipe și mi-am dat seama că trebuia să plec, nu suportam senzația aceea de pierdere, pentru că da, îl pierdusem și, oricât de mult l-aș fi implorat, nu se mai putea face nimic în privința asta.

Lacrimile au continuat să-mi cadă în tăcere pe obraji... știam că urma o despărțire tăcută. O despărțire... Dumnezeu, să mă despart de Nick! Cum să fac asta? Cum te desparti de persoana pe care o iubești la nebunie și de care ai atâta nevoie în viața ta?

M-am îndreptat spre ieșire, dar, când am trecut pe lângă el, Nick s-a mișcat din loc, mi-a tăiat calea și, spre surprinderea mea, am simțit buzele sale peste ale mele, mâinile sale m-au prins de umeri și m-au strâns la pieptul său, iar eu am rămas nemișcată, primind acel sărut absolut neașteptat.

— De ce, fir-ar să fie? s-a lamentat o secundă mai târziu, ținându-mă strâns de brațe.

I-am cuprins fața cu mâinile și nu am avut timp să analizez ce se întâmplă pentru că m-am trezit cu spatele lipit de peretele din salon, iar el mă ținea strâns, gura sa căutând la mine aerul care părea să ne lipsească amândurora. L-am tras spre mine cu disperare, în timp ce el își introducea limba în gura mea, iar mâinile sale coborau pe trupul meu. În clipa aceea însă ceva s-a schimbat, atitudinea lui, sărutul lui a devenit mai insistent, mai dur. S-a desprins de buzele mele și m-a împins cu spatele la perete, împiedicându-mă să mă mișc.

— N-ar trebui să fii aici, a strigat furios și, când am deschis ochii, am văzut lacrimile care îi curgeau pe obraji. Nu-l mai văzusem niciodată plângând așa, niciodată.

Am simțit că nu mai aveam aer, mi-am dat seama că trebuia să mă desprind din brațele lui, că nu procedam bine, că ceea ce făceam era rău, foarte rău. Am vrut să-i dezmierd obrazul, am vrut să-i șterg lacrimile, am vrut să-l îmbrățișez cu putere și să-i cer iertare de o mie de ori. Nu știu ce transmitea privirea mea în clipa aceea, dar, când m-am uitat la Nick, în ochii lui a părut să se aprindă o vâlvătaie de furie, furie și durere, o durere profundă pe care eu o cunoșteam foarte bine.

— Eu te iubeam, a recunoscut, îngropându-și fața în scobitura gâtului meu. L-am simțit tremurând și l-am îmbrățișat de parcă n-aș mai fi vrut să-i dau drumul niciodată.

Eu te iubeam, fir-ar să fie! a strigat din nou, desprinzându-se din brațele mele.

Nicholas a făcut un pas înapoi, s-a uitat la mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima dată, și-a lăsat privirea în pământ, după care și-a ațintit-o din nou asupra mea.

— Pleacă din casa asta și să nu cumva să te mai întorci.

L-am privit drept în ochi și mi-am dat seama că totul era pierdut. Nu-și putea stăpâni lacrimile, dar nu mai era nici urmă de dragoste în ochii săi, doar durere, durere și ură, iar eu nu aveam cum să lupt împotriva unor astfel de sentimente. Crezusem că îl puteam recupera, crezusem că dragostea pe care o simțeam pentru el avea să reușească să o reînvie pe a sa, dar cât de tare mă înșelam. De la dragoste la ură nu e decât un pas... și exact asta se întâmplase.

A fost ultima dată când l-am văzut.

— Domnișoară, a spus o voce lângă mine, făcându-mă să revin la realitate.

Mi-am ridicat privirea din scrisoare și am văzut o însoțitoare de zbor care mă privea cu o ușoară nerăbdare.

— Da? am răspuns ridicându-mă, în timp ce revista și ciocolata Toblerone mi-au căzut de pe genunchi pe podea.

— Aproape toată lumea s-a îmbarcat deja, puteți să-mi dați biletul?

M-am uitat în jurul meu. La naiba! Eram singura persoană rămasă în sala de așteptare. M-am uitat spre cele două însoțitoare de zbor care mă priveau din dreptul ușii de la tunelul care ducea spre avion și m-am ridicat de pe scaun. Fir-ar să fie!

— Îmi pare rău, m-am scuzat, căutând în rucsac pașaportul și biletul. Fata l-a luat și s-a îndreptat spre ușă. Am urmat-o, aruncând o privire rapidă în sală pentru a mă asigura că nu uitasem nimic, și am așteptat.

— Locul dumneavoastră este în spate pe dreapta... Vă doresc un zbor plăcut.

Am dat din cap și am intrat în tunel, simțind o durere puternică de stomac.

Mă așteptau șase ore de zbor până la New York.

Drumul mi s-a părut interminabil. Nici nu voiam să-mi imaginez cum era vremea la New York, având în vedere că eram la jumătatea lunii iulie, și m-am bucurat că șederea mea acolo avea să fie scurtă, deoarece se datora unui singur motiv.

După ce am coborât din avion, m-am dus direct la gară. Aveam de făcut o scurtă călătorie cu trenul de la aeroport până la gara Jamaica, de unde trebuia să mai iau un tren spre East Hamptons. Nu-mi venea să cred că urma să vizitez un loc atât de pretențios și care nu-mi atrăsese niciodată atenția, dar Jenna – ah, Jenna! – ținuse neapărat să aibă o nuntă ca-n povești; petrecuse mai multe luni organizând evenimentul și dorise să se căsătorească la Hamptons, ca o adevărată americană înstărită. Mama ei avea de când se știa o vilă în această zonă exclusivistă, unde își petreceau aproape toate verile, iar Jenna adora acest loc de care erau legate toate amintirile sale din copilărie. Navigând puțin pe internet, am aflat cât de mult costa o casă aici și am rămas cu gura căscată.

Jenna îmi spusese că voia să mă aibă alături cu o săptămână înainte de nuntă. Era marți și abia duminică prietena mea cea mai bună avea să renunțe la celibat pentru totdeauna. Multă lume fusese de părere că era o nebunie să te căsătorești la 19 ani, dar cine eram noi să judecăm dragostea dintre doi oameni? Dacă se iubeau și erau pregătiți și siguri de sentimentele lor, la naiba cu convențiile!

Așa se explica prezența mea acolo, în gara Jamaica, unde am coborât pregătindu-mă sufletește pentru o călătorie de mai bine de două ore, pe parcursul căreia trebuia să mă împac nu numai cu gândul că cea mai bună prietenă a mea se căsătorește, ci și că urma să-l văd pe Nicholas Leister după zece luni în care nu știusem nimic de soarta lui în afară de puținele informații pe care le aflasem de pe internet.

Nick era nașul, iar eu, una dintre domnișoarele de onoare... imaginați-vă situația. Poate că timpul reușise să vindece rănilor, poate că timpul adusese cu el iertarea. Nu știam încă, dar un singur lucru era clar: urma să ne întâlnim față în față și era de așteptat să izbucnească Al Treilea Război Mondial.